

אורי

◆ תשס"א – תשפ"א: עשרים
שנה לפטירת הגאון רבי
יצחק שלמה זילברמן
זצוק"ל ◆

שבעה דפים עם ראש ישיבת מיר

האימא, הרבנית זילברמן ע"ה הייתה אומרת: "אם אשמע אדם לומד איזה דבר ממסכתות נדה או יבמות או עירובין, שאלו הן שלוש המסכתות הקשות שבש"ס, אני אדע להגיד מה הוא לומד". וכיצד היא ידעה? מכיוון שהוא למד אחרי החתונה בבית את המסכתות הללו כ"כ הרבה פעמים, עד שאימא כבר ידעה לזהות את הציטוטים מהן בעל פה. אך ההתמדה שלו כבר ניכרה בהיותו בחור. מרן הגרא"י פינקל זצוק"ל, ריש מתיבתא דמיר, העיד עליו כ'השקדן הגדול שהיה בשיבתו', וכך הוא למד עד סוף ימיו בהתמדה ללא הפסק. על הקשר העז שהיה לו עם מרן הגאון רבי אליעזר יהודה פינקל זצוק"ל בשיבת מיר, התבטא אבא פעם שזה היה קשר של 'נפש בנפש'. לא אחת גילה מרן הגרא"י את הערכתו הגדולה לתלמידו זה. סיפר הגאון הגדול רבי משה יהודה שלזינגר שליט"א, ר"י קול תורה, כי זוכר כיצד נפגש אביו הגאון רבי יחיאל מיכל זצוק"ל, ראש ישיבת קול תורה, עם רבי אליעזר יהודה, ובפגישתם שחו שני גדולי תורה אלו אודות תלמידים המשותף – הבחור יצחק שלמה זילברמן, תוך שרבי אליעזר יהודה מביע בפניו את התפעלותו מלמדנותו ומגדלותו של העלם הצעיר.

◆ ב. ראם ◆

עשרים שנה חלפו מהסתלקות הגאון רבי יצחק שלמה זילברמן זצוק"ל, מדמויות ההוד של קריית מלך עיר מלוכה, מגדולי תלמידי החכמים והמקובלים שבירושלים שבין החומות הסמוכה לקודש והמקדש. לרגל יומא ההילולא, זכינו לשעה של קורת רוח עם בנו חביבו הרב הגאון רבי יחיאל שליט"א, מקורבם של מרנן ורבנן גדולי ישראל זצוק"ל ויברלחט"א, השב בזכרוננו לבית אבא, ולעובדות מופת מחייו של מי שמסר נפשו על שקידת התורה ועמלה, והיא הייתה לו שעשועיו בעניו.

עם מרן הגר"ש
אלישיב זצוק"ל

בין החומות

◆ 'מוסף שבת קדש' בשיחה מרתקת עם בנו, יבדלחט"א הרב הגאון רבי יחיאל זילברמן שליט"א, השב לבית הקטן בירושלים שבין החומות, שכתליו היו ספוגים תורה ועבודה וגמילות חסדים, והשפעה על הקרובים והרחוקים ◆ ועובדות פלא על התמדה בלתי נתפסת, ישירות ונקיות בממון, ומופת לרבים באמונה טהורה ◆

למדנו זאת יחדיו, אך אני כבר חשתי כמתפקע. עוד הפעם עזרא, ועוד הפעם שוב ושוב. יש שם רשימה של השמות של אלו שעלו ובנו את ירושלים, חשבתי לקרוא זאת פעם אחת, אבל הוא קרא זאת פעם, פעמיים, חמש פעמים, עשר פעמים, עשרות פעמים!

"ב"ה, גמרנו עזרא והתחלנו נחמיה. ושם, עוד הפעם יש את כל הרשימה. אמרתי לו: הרי אנו כבר יודעים את הרשימה מעזרא, מדוע עוד הפעם נחזור על זה? אבל הוא אמר: לא! צריך להבין שאת התורה לא לומדים בשביל להרוויח משהו, לומדים את התורה כי הקב"ה ציווה! ואף אם לא נדע למה הקב"ה ציווה ללמוד את זה, עלינו ללמוד זאת. והלא גם הקב"ה יודע שזה כבר כתוב בעזרא, א"כ למה כתב זאת

עדות מופלאה המלמדת הן על עוצם שקידתו, הן על חיקף ידיעת התורה שרכש והן על הערכתו של ראש הישיבה מרן הגאון רבי אליעזר יהודה, שח מיועדו מנוער יבדלחט"א הרב עזריאל בר: "למדתי עמו בקול תורה, כבר שם היה שקדן גדול, וכשעבר לישיבת מיר התעצמה שקדנותו ביתר שאת עד כי נודע לי באותה עת, כי מלבד שקידתו במסכת הגלמודת בישיבה, בחר בו רבי אליעזר יודל ללמוד עמו מדי יום שבעה דפים. עודני זוכר כיצד אנו – חבריו מקול תורה, היינו שחים כהתפעלות על גודל כוחו כתורה היאך צולח משימה זו ללמוד דבר יום ביומו כמו כזו של דפים כצוותא חדא עם גאון התורה רבי אליעזר יודל".

לעסוק ולדבוק בדברי תורה

כשנים האחרונות היה לומד שתים-עשרה שעות רצופות עם חברותו ללא הפסק, מאחת-עשרה בבוקר עד אחת-עשרה בלילה, רצוף עם חברותו, כל שעה היה מחליף חברותא, ויושב ולומד עם כל היישוב-הרעת. שלא על-מנת לקבל פרס, ולא עבור שום כבוד. אחד התלמידים אמר: "למדתי אותו פעם ספר עזרא עשרות פעמים.

עם מרן הגר"י קמינצקי זצוק"ל בת"ת הדר ציון, בראשותו עמד לפני שנים רבות

עם מרן הגרש"ז אויערבאך זצוק"ל

הוא היה אומר: "יש אנשים שרוצים להיות מתחסדים, וזוים מדברי רבינא ורב אשי. כמה דרך לא נכונה היא זו! אי אפשר לזוז מדברי הגמ'! אל תצדק הרבה ואל תרשע – הנה שמוע מזבח טוב!"

שוב בנחמיה? אלא ודאי שרוצה שנלמד זאת!"

תמיד היה דורש ותובע מבניו ומתלמידיו: למדת גמרא, האם אתה יודע אותה כראוי? האם אתה שומר עליה? באיזו רמת קניין כיוונת לקנות אותה? היכול אתה לסכם את הדברים להלכה? והיה תובע ואומר: היזהר בכל לימודך לבל תעשה 'חורים', אם למדת והתאמצת במספר דפים, תשתדל שכך יהיה הלאה ולא שכאן חסר ושם חסר וכדו'. תתרגל שהדברים שלמדת תהיה להם תכלית!

היה טוען בפני בניו ותלמידיו על חובת החזרה. רק כך ניתן לקנות את התורה! זהו נושא שאין בו כל נידון, יש פה רק עצלות והטעיה, אבל לכולי עולמא, כל אדם שרוצה שתלמודו יהיה בידו, חייב להשקיע בחזרות שוב ושוב. ואם האדם מציב לעצמו את היעד הזה וטורח בו – יזכה ויהיה בידו.

"חטאת קסם מרי"

שבת זכור בבית משפחת זילברמן בירושלים שבין החומות הייתה שבת שבה 'נעו אמות הסיפים'... איזה רעד היה בבית! איזו סערת רוחות! למה? "כי חטאת קסם מרי!"

[בשבת זו מפטירין בדברי הנביא: "ויאמר שמואל החפץ לך' בעולות וזבחים כשמוע בקול ד', הנה שמוע מזבח טוב, להקשיב מחלב אילים. כי חטאת קסם מרי ואון ותרפים הפצר יען מאסת את דבר ד' וימאסך ממלך".]

אבא היה מתלהב ומתלהט בפסוק הזה שאין לשער ולתאר. "ואון ותרפים הפצר"..."הנה שמוע מזבח טוב"... הוא היה אומר: "יש אנשים שרוצים להיות מתחסדים, וזוים מדברי רבינא ורב אשי. כמה דרך לא נכונה היא זו! אי אפשר לזוז מדברי הגמ'! אל תצדק הרבה ואל תרשע – הנה שמוע מזבח טוב! אל תהיה צדיק הרבה. אסור לזוז מדברי רבינא ורב אשי!"

זה הגדר! זהו היסוד! אלו ה'משקפיים' שמהם רואים את הקב"ה. אין דרך אחרת להשיג את הקב"ה - רק בדברי רבינא ורב אשי. כל רעיון שיעלה, שאינו עובר על פי הסברה הישרה בדברי משה ובדברי רבינא ורב אשי - זה לא נכון! זה לא רצון ד'! ברעות, בני אדם יכולים לטעות, אבל הקב"ה לא טועה! והוא קבע לנו שהדרך לעבוד אותו זה על פי דברי רבינא ורב אשי. "רבינא ורב אשי סוף הוראה", ומהם לא תזוע.

והיה מוסיף ואומר: "כי חטאת קסם מרי - אם אנשים רוצים להתחסד ואון ותרפים הפצר", מה זה הפצר? שרוצים לעשות יותר, כמו 'ויפצר' - בס'. רוצים לעבוד את הקב"ה חזק-חזק...

אך אל תעשה לו טובות! 'הנה שמוע מזבח טוב'! תשמע מה שהוא אומר לך! 'להקשיב מחלב אילים'!

נקי כפיים

היה פעם יהודי שעבד במשרד הסעד והוא פעל לסדר עבור אבא זצ"ל תמיכה מסוימת. הוא ראה זאת כחובה לסייע ליהודי עני שבאמת

מגיע לו, משפחה כזו גדולה, בוודאי מגיע להם לפי כל הקריטריונים תמיכה ממשלתית רחבה יותר.

ובאמת, המצב הכלכלי היה דחוק מאד. אבא היה אז סופר סת"ם, אבל אין הקומץ משביע את הארי. הוא בידר את הרבר, האם מן הדין אכן מגיע לו ליטול את התמיכה הזו, והתברר לו שאכן מגיע לו הרבר. אותו יהודי סידר בעצמו הכל, מילא את כל הטפסים, את כל הפרטים, רק בסעיף אחד, סעיף המקצוע, לא ציין את היותו סופר סת"ם אלא את היותו בן ישיבה.

אבא לא היה צריך אלא לבוא ולחתום. הוא הגיע לשם, ישבה שם פקידה פשוטה שהייתה צריכה להגיש לו את הטפסים לחתימה. היא הסתכלה בהם וזה היה נראה לה מוזר: משפחה כ"כ גדולה עם הכנסה של בן ישיבה? היא שאלה אותו: זה נכון מה שכתוב כאן?

הוא אמר: לא! והוא לא חתם...

אחר זמן הוא פגש באותו יהודי, שכירר האם התקבלה הקצבה המדוברת. אבא אמר לו: 'לא חתמתי', וסיפר לו מה שהיה. אמר לו אותו אדם: 'היא לא בעלת הבית כמשרד, היא פקידה זוטרה, אני בעה"כ כמשרד, ואני אומר שבוודאי מגיעה לך התמיכה'. אמר לו אבא:

מי יגור באהלך

כשם שלימד רבי יצחק שלמה את בניו ותלמידיו איך להיות באהא עלמא, גם לימד איך לעזוב את האהא עלמא. וכך מספר בנו שליט"א: בתקופה האחרונה של אימא הרבנית ע"ה, מחלתה הלכה וגברה, מיום ליום הכוחות עזבו אותה, היא הרגישה שקרוב קיצה. יום יום היא הייתה אומרת וידוי, שלא לצאת מהעולם בלא תשובה.

ביום האחרון, לפנות בוקר, היא אמרה לאחד מבניה שהיה עמה: 'לך תקרא לאבא כעת. אני יודעת שתמיד הוא מתפלל ותיקן, אבל אני מבקשת שתקרא לו, אני מרגישה שהכוחות שלי עוזבים אותי, עכשיו אני עוד ברעה צלולה, מי יודע מה יהיה אחרי ותיקן. תגיד לאבא שיבוא לכאן עכשיו'.

אבא הגיע מיד ונכנס אליה לחדר, הם סגרו את הדלת ודיברו שעה וחצי. אח"כ הוא סיפר לאחד הבנים מה התרחש שם. אימא אמרה לו: אני עכשיו הולכת לעזוב את העולם, מה אני לעולם הבא, האם יהיה לי חלק לעוה"ב או לא?

סיפר אבא: פתחתי לה ספר תהילים, פרק ט"ו, אמרתי לה מה כתוב כאן: 'מזמור לדוד, ד' מי יגור באהלך, מי ישכון בהר קדשך, הולך תמים, ופועל צדק, ודובר אמת בלבבו, לא רגל על לשונו, לא עשהו לדעהו רעה, וחרפה לא נשא על קרבו'.

שאלתי אותה: היזכרי, האם עשית פעם למישהו רעה? היא עברה על כל אורך ימיה, 'אני לא זוכרת שעשיתי רעה למישהו, אולי איזו פעם אחת שהיה לי איזה עסק עם שכנה ואולי עם עוד שכנה'. אמרתי לה שנשלח מיד לבקש מהם סליחה, למרות שמדובר היה במשהו דחוק וספק ספיקא אם הייתה שם פגיעה בכלל.

והמשכתי ואמרתי לה, אם את חושבת שלא עשית רעה לאף אחד, אם התאמצת לקיים את הנאמר שם, את לא צריכה להיות מודאגת מלילכת לעוה"ב!

אף אבא עצמו, בתקופה האחרונה לחייו, דן רבות האם הוא צריך לכתוב צוואה או לא. שבועיים לפני פטירתו בשבת, הוא שאל את אחד מבניו: מה אתה אומר, האם יש מקום לכתוב צוואה? הבן לא רצה בכלל לדבר אתו על יום המיתה, פחד בכלל לדבר על-כך, אבל הוא בשלווה דן בדבר ושאל, 'לכתוב או לא'?

ופירש את הספק: מצד אחד רואים אצל דוד שאמר לשלמה בנו לפני

סבא קרא, והתחיל לבכות. הוא אמר לי: אתה עכשיו 'בר מצווה', דע לך, שצריכים ללמוד תורה ביראה! ולא סתם יראה, אלא יראה טבא! תכלית היראה זוהי יראת הרוממות. תלמוד תורה מתוך יראת הרוממות!

הכל נכון, אני באמת מודה לך, זוהי באמת פרנסה להרבה שנים, אני באמת זקוק לכך. אבל אסור לשקר!

מאד קל לאדם לא לשקר אם שואלים אותו מה השעה כאשר השעה שמונה, והוא אינו משקר לומר שמונה וחמישה, כאן זה לא ניסיון קשה. אבל בשעה שאדם נצרך מאוד לכסף והוא יודע שהוא עלול להפסיד כסף רב, כאן הוא הניסיון, פה המבחן!

המעטפה שהוחזרה

היה זה בתקופה שדוחק מצבו הכלכלי הגיע עד למעלה ראש. באותה עת, נכנס אל ביתו של מרן הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך

זצוק"ל אחד משועי ארץ. "הגעתי הנה", אמר לרבי שלמה זלמן, "כי ברצוני לחליץ משפחת תלמיד-חכם ממצוקת חובותיו". וכאן שלף מתיקו חבילת מרשרשים תפוחה, נקב בסכום העצום שהכילה, כשהוא אומר לרבי שלמה זלמן: "לבי סמוך על כת"ר שידע לבחור תלמיד-חכם הגון למטרה זו".

אחר שנפרד האיש לשלום, גמר רבי שלמה זלמן בדעתו כי אין ראוי לכך יותר מרבי יצחק שלמה זילברמן, אותו הכיר היטב משיחותיהם הארוכות שהיו מנהלים בענייני תורה ויראת ד', כוונתו לתושבי "שערי חסד" שהיו רגילים לראות את המראה של שניהם הולכים הלך וחוזר ושקועים בשיחתם.

מרן הגרש"ו לא התמהמה, ושם פניו לביתו של רבי יצחק שלמה, סיפר לו כי כך וכך היה מעשה, מסר בידי את החבילה התפוחה ושב אל ביתו. היה זה אכן כקרש הצלה בתוך גלי הדחק. אולם להפתעת רבי שלמה זלמן לאחר שעה קלה שב אליו רבי יצחק שלמה ומסר בידי חזרה את צרור הכסף הגדול. "רבי יצחק שלמה, על מה ולמה?" תמה רבי שלמה זלמן, "הלא זו מטרת הכסף שנמסר לי, ויודעני היטב כי אתה זקוק לו!"

"העניין הוא כך", הסביר הגרש"ו. "אחר שיצאתם את ביתי, הוצאתי את הפנקס וחישבתי שוב את סך כל חובותי. והנה נמצא כי סך החובות גדול במידה מסוימת מן הסכום שבצרור, והלא כה אמר האיש, שרצוני לחליץ תלמיד חכם ממצוקת חובותיו. את מטרתו אפוא הוא לא ישיג. אם-כן באתי להשיב את כל הכסף בחזרה..."

אין כל ספק, כי אם היה נוטל את הכסף לא הייתה בזה שום ריעותא, ומאידך היה נושם הוא לרווחה לאור ההקלה מחובותיו. ברם, יותר משביקש לנשום לרווחה, ביקש את מידת האמת הצרופה, הנקייה, הצחה והזכה, שהייתה נר לדגליו כל ימי חייו.

יראה טבא

אחד מהנכדים הגיע לגיל מצוות. זמן קצר לאחר מכן, הסבא קרא לו לחדרו, כי ברצונו לומר לו איזה עניין. וכך סיפר הנכד:

"סבא לקח אותי, הושיב אותי על כרכיו, פתח את הספר שלפניו והתחיל לקרוא. הוא קרא את המאמר על 'יראה טבא' ויראה בישא'. היינו, שיש יראת שמים כאשר יראים מגדולת רוממות הקב"ה, וזו 'יראה טבא', וישנה יראה שהיא רק מחמת העונש, ולא מעצם גדולת ד', והיא 'יראה בישא'.

"סבא קרא, והתחיל לבכות. לא ידעתי למה הוא בוכה, אבל בכיתי גם כן, בגלל שסבא בכה. ואז הוא אמר לי: אתה עכשיו 'בר מצווה', דע לך, שצריכים ללמוד תורה ביראה! ולא סתם יראה, אלא יראה טבא! יש יראת העונש ויש יראת הרוממות, בוודאי שצריכים יראת העונש, אבל צריך לדעת שתכלית היראה זוהי יראת הרוממות. זוהי היראה הנכונה והאמתית, שצריך להגיע אליה כדי לקיים את מצוות היראה כראוי. תלמוד תורה מתוך יראת הרוממות!

"סבא חזר וקרא שוב את המאמר מתוך הספר... והוא סיים לקרוא, ושוב קרא את המאמר... וכך, קרא עוד הפעם ועוד הפעם, שוב ושוב.

מותו, "דע את אלוקי אביך ועבדהו" וגו', וציווה אותו עוד כמה דברים. ושאל, מדוע שלמה צריך צוואה מדור, האם יש חשש שלא יקיים את מה שהקב"ה ציווה בסיני, מה יש לו לצוות אותו? הוא אמר, שאולי במלכות זה שונה, וע"כ היה צריך לצוות אותו בעניינים הנוגעים להמשך המלכות. לכסוף הוא אמר: אם אכתוב צוואה אולי יכולות לצאת תקלות מזה... אבל מה יש לי לכתוב צוואה?? זוהי הצוואה - תיקחו את מה שכתוב בתורה! מה יש לי להוסיף ומה יש לי לגרוע ממה שכבר כתוב בתורה. מה שדיברתי איתכם כל החיים, מה שציוויתי אתכם כל החיים - והודעתם לבניך ולבני בניך יום אשר עמדת לפני ד' אלוהיך בחורב - זוהי הצוואה!!! זוהי הצוואה של הקב"ה וזוהי הצוואה של כללנו! אל תוסיפו ואל תגרעו ואל תחפשו דברים אחרים!

לפי אימון זה ולקדושת שמואל כסדרם הנה"א. שיש זיון/שלי
אחרי בקי גיור הנה"א נוסח (ואם נרצה) ואנכי רכיל משה סגל
שהוא האביר הצדיק הרה"ג זילברמן חתן אלמנה ר' יוסף גלובסטיק (ואולי הוא לא)
כיום שיש צא נסח.

והוא

בוכה ואומר: תלמד תורה ותעבוד את ד'

ביראה!"

והעיד הנכד: "אז לא הבנתי למה הוא בוכה. בכיתי בגלל שהוא בכה. אבל המעמד הנורא הוד הוזה, לא יישכח מליבי. אחרי שנים, שגדלתי, ידעתי מה סבא רוצה ממני - כלומר מה ד' רוצה ממני, שאני אלמד תורה מתוך יראה, ושעבוד את הקב"ה מתוך יראת הרוממות. ועד היום, אחרי שנים, כשאני פותח את הגמרא, אני נזכר ברמעות של סבא: תלמד תורה ביראה טבא!"

עשה למען תינוקות של בית רבן

כשכנו הגדול היה ילד בן תשע, הגיע אליו יהודי נכבד מאמריקה, שדיבר אתו על מצוות תלמוד תורה לילדים, ועל הצורה הנכונה של לימוד התורה לתינוקות. אבא הציע לו מיד להקים מסגרת חינוכית ללמד את ילדי תשכ"ד בדרך הנכונה והראויה.

כבר למחרת בבוקר, ישבו בחדר אצלו בבית, הוא התחיל ללמוד עם בניו מקרא, משנה וכל החלקים, בהתמדה, בחביבות, עד שסידרו מלמד. כמה הוא טרח, הן על הבנים שלו והן על ילדים אחרים, שילמדו תורה כראוי! הוא טען שזה חיוב ממש, אין אף דעה שלא מחייבת ללמוד את המקרא, משנה וגמרא.

הוא הקים את ת"ת קמניץ לפני שישנים שנה. הוא לא קיבל שם שום משכורת במשך שנים. כל המציאות שלו הייתה מוקדשת לעניין הזה. לפני הבית ולפני הילדים שלו - היה רק צורך אחד: שהילדים האלו ידעו מקרא! לא היה גבול לשמחתו כשראה שיש כבר כמה ילדים שיוודעים חומש על בוריו, ולא הסתפק שיש חיידר אחד כזה. אם היה פוגש אנשים אחרים, לכל מי שיכול, פנה ואמר: אז מה יהיה? איך אפשר לוותר על זה? איך אפשר לרלג על זה?

וכך הוא מעיד במכתב: "כשהילדים שלי היו קטנים שאלתי את הרב אברמסקי זצ"ל מה לעשות בעניין הלימוד שלהם, ואמר לי להשאיר אותם בבית וללמוד אתם כל כ"ד כתבי הקודש כמ"ש בשו"ע, ולגמור כל שישה סדרי משנה עם התוספתא, ואח"כ ללמוד גמ' מסכת אחד מסכת ולחזור כל דבר היטב פעמים אין ספור. שאלתי אותו איך אפשר לעשות כן נגד הנהוג, וגם אולי לא תהיה להם שמחה... הוא אמר: אתה שאלת אותי, ונתתי לך תשובה ברורה ותו לא מיד".

"לפני עשר שנים בקשתי כתב המלצה ממרן הסטייפלר זצוק"ל ואמר שצריך לברר, ואחר איזה ימים נתן לי כתב המלצה, ואמר שאדע שלא נתן המלצה לשום ת"ת מעולם (רק לת"ת בחיפה שעמד להסגר) רק לת"ת הזה שעושים כדן, וגם צריך תרומה... לפני כמה שבועות שלחו כמה אברכים לשאול את הגאון הגרא"ל שטינמן (שליט"א) שרוצים לשלוח הבנים לעיר העתיקה, ואמר שמכיר את העניינים מקרוב והמליץ מאד".

בנתיבות הגר"א

במשך כל חייו היה מכון נתיבותיו לאורו של רבינו הגר"א, והיה יגע בתורתו ביגיעה עצומה. וסיפר תלמידו יבדלחט"א הגאון רבי נתן רוטמן שליט"א את אשר שמע מפיו, כי בשנות צעירותו, בהן השקיע

רבות בלימוד ביאור הגר"א על השו"ע, נטל חמישים מקומות בהם טרם למד את ביאור הגר"א, וניסה לכתוב בעצמו ביאור ע"פ דרכו של הגר"א, בכדי לבחון האם סיגל לעצמו כראוי את דרך הלימוד היוצאת מנחל קדשו של הגר"א, ואכן שמח שברוב הדברים זכה לכון למחלכו ודרכיו של הגר"א.

אודות היקף ידיעתו העצומה בכל תורת הגר"א בנגלה ובנסתר, סיפר נכד הגאון רבי יואל קלופט צוק"ל, שזוכר כיצד ישבו בסוכת זקנו בחג הסוכות ודיברו אודות הגר"א ותורת הגר"א, והתבטא רבי יואל: כיום יש אחד שאין כדוגמתו בקי בתורת הגר"א, הלא הוא הגאון רבי יצחק שלמה זילברמן.

בהזדמנות אחרת, כשכתב רבי יואל חיבור בקבלה שרצה להוציא, ושאלוהו 'מי כבר ילמד בזה'... השיב, "שני אנשים אני יודע שאכן ילמדו בזה, ובשבילם שווה לי להוציא זאת". אחד משני השמות שנקב היה הגר"ש זילברמן.

וכך כותב הגאון רבי שריה דבליצקי צוק"ל, במכתב שכתב בצעירותו לרבי יוסף זוסמן צוק"ל בדבר לימוד הקבלה ותורת הגר"א. [המכתב משנת תשי"ג, כלומר הגר"ש זילברמן היה אז בן 24]:

"שמעתי שיש אחד בירושלים שהוא בקי גדול בדברי הגר"א בנסתר [וגם בדברי הרב (האר"י הק)"], ואנכי רכיל מגלה סוד שהוא האביר הצ' הרה"ג זילברמן חתן אלמנה ר' יו"ט זלוטניק (ואולי הוא לא רוצה שידעו מזה)".

ותמיד היה חוזר ואומר כי עיקר ההליכה לאורו של הגר"א, בראש ובראשונה היא לאור השקפתו של הגר"א, שהתורה היא מורת הדרך בכל נושא ורק היא המכוונת אותנו בכל אורחותינו, וכי אין להקב"ה עניינים אחרים מלבד מה שכתב לנו בתורתו הק', וכל עבודתנו אינה אלא לקיים כל הכתוב בה ולהיצמד לכל הוראותיה ככתבם וכצורתם.

הוא חינך את תלמידיו לאמונה ללא גבול. כך העיד ת"ח חשוב ומרביץ תורה שליט"א: "הרב אמר, 'אנחנו יודעים את 'סוף הסיפור', אלא שחסר לנו איזה קטע... אז מה אתה מוטרד, תסמוך על מי שסידר את הכל, שזה יגיע בסוף. אתה מפחד מאיזו בעיה שתקרה לך? הקב"ה עושה את הכל! מה עוד, שמכל דבר בסוף יוצא טוב: 'אורך ד' כי אנפת בי, ישוב אפך ותנחמני'. מכל דבר ודבר יצא בסוף האור הנפלא של השגחתו יתברך".

ופעם אמר: "התורה היא לא מקריסטל... לא צריך לפחד לנגוע בה ולשאול שאלות. אפשר לסמוך על הקב"ה שנותן לנו תורה יציבה ואפשר ללכת איתה". אפשר לסמוך על התורה באופן מלא ולהיות משוכנעים שנגיע איתה אל הטוב הנצחי, אל התענוג האמתי והעידון הגדול מכל העידונים שיכולים להימצא.

"שאלתי אותו, מספר אותו תלמיד, 'על שיעור שהייתי צריך לתת בפרשת השבוע, מה אפשר בשעה אחת להספיק לרבר על פרשה שלמה? אמר לי הרב: תראה להם איך הדברים הכי נפלאים של התורה והכי נשגבים, שבני אדם יכולים ללכת איתם חיים שלמים, נמצאים בפסוקים מפורשים. תראה להם איך מפשט כמו של האבן עזרא ועוד, יוצא האור הכי נפלא".